

תייר ברשת

והפעם הולכים לפאנטום האופרה

כמה פעמים יוצא לכם להגיע לניר יורק או ללונדון ולהפס, בלא הצלחה, כרטיסים להצגות הפופולריות ביותר? עשוי, אתם יכולים לנסות להשיג את הכרטיסים עוד מפה, לשלם עבורם עמלה נמוכה, לראות על מסך האינטרנט היכן בדיוק תשבו בתאטרון, ולהגיע שמחים ומאושרים להצגה או למחזמר שעליהם אתם חולמים כבר חודשים ארוכים.

השלב הראשון הוא כמובן להפעיל את הדפדפן ולהיכנס לאתר שבו נמצאת החברה שמוכרת את הכרטיסים. אנחנו בחרנו בחברה שנקראת טיקטמסטר. וכתובת האתר שלה היא:

www.ticketmaster.com

אחרי שנכנסנו לאתר קיבלנו עמוד יפה עם מספר רב של אפשרויות, כשהעיקרית מבחינתנו היא רכישת כרטיסים. אנחנו לחצנו על הטבל של רכישת הכרטיסים ועברנו למסך הבא. כאן יש לנו המון אפשרויות, ואנחנו נתמקד בתחתית המסך, שם נלחץ על האיקון המעביר אותנו ל"טיקטמסטר יו.קיי" - כלומר לאתר החברה באנגליה.

הדף הבא, גם בו יש אפשרויות לא מעטות, אבל אנחנו יורעים שאנחנו רוצים ללכת למופע ב"הוטסאג' - איזור התיאטרות של לונדון, ולכן אנחנו לחצנו על האזור המבוקש. כאן נפתח לנו תפריט ובו כל ההצגות שעולות בלונדון. בחרנו ללכת להצגה "שיקגו" ובחרנו את תאריך של ה-12 בדצמבר 1998. למטה כי זה חנוכה ובחנוכה בשבת נודה בלונדון.

הלאה: למטה במסך יש שני עיגולים ירוקים. באחד אנחנו נשאלים אם אנחנו "מקומיים" או "זרים". השאלה נועדה לתת לנו אפשרות לקחת את הכרטיסים בקופה, אם חתם קצת, או לבקש שישלחו לנו הביתה. אנחנו בחרנו באפשרות איטוף הכרטיסים בקופה, ועכשיו נפתח לנו חלון נוסף. פה כבר נכנסים לתאכלס. מחיר הכרטיסים נעים בין 10 לירות שטרלינג ל-35. אנחנו יכולים לבחור את טווח המחירים ובחרנו כרטיסים במחיר של 27.50 ליש"ט. להצגה הזו שווה לשבת במקומות הכי טובים. המחשב עובר, עובר עובר ואז אנחנו מקבלים את ההודעה הבאה: יש עבורנו 2 כרטיסים (כפי שהזמנו) בשורה ב' במושבים 30 ו-31 ב"תאים הראשונים שלפני התומורת" לתאריך ה-12 בדצמבר. המחיר לשני הכרטיסים הוא 57 לירות שטרלינג, כולל עמלה בת 1 דולר. הכרטיסים, יחכו לנו בקופה. עכשיו, כל מה שנותר לנו לעשות הוא למסור, ברשת, את מספר כרטיס האשראי שלנו ותאריך התפוגה שלו. ועל המקום קיבלנו אישור לכרטיסים.

אגב, אין ברישמה זו משום המלצה לרכוש את הכרטיסים דרך האינטרנט. אתם תמיד יכולים להגיע ללונדון או ניר-יורק, לעמוד בתור ולנסות למצוא כרטיסים מוזלים. הניסיון מלמד שלפעמים אפשר למצוא "מציאות" והרבה פעמים - "לאכול אותה".

דני שדה

צור שינן

רוצים להגיע למקום מיוחד ושונה? כוח שאף אחד אחר עוד לא הגיע אליו? ראשית, כדאי שתדעו שלא מספיק שהוא רחוק. צריך שיהיה בו משהו נוסף: איזשהו קסם, הרפתקה, מוגיטין, או שיהיה כל כך רחוק ונודח, דרוך ורפוק, שאי אפשר יהיה לעמוד בפני סכמו האפל. קפה בגדר. בית התה שכנעה הגלף סיה. חוף ים שאף אחד לא מגיע אליו ושואין בו שום סלפון משום סוג, להפריע את השקט והגלים. להלן מספר דעות על אתרים, שגרדיי התיירים והתורמילאים עדיין לא שטפו אותם.

פרו: הלוגנה השחורה

בצפון פרו יש כפר בשם ס'ק'פדו והסללה. כדי להגיע אליו, צריך להקדים ולבוא לצי'קלין, שנמצאת כמעט יום נסר עז צפונה מלימה. בירת פרו. מצ'יק ליו נוסעות מסאות פנעמים ביום לעיירה שנקראת האנקאמבה. העיירה נמצאת גבה כלל הרי האנדים, והמסאות שנוסעת דרך מדבר ס'ז'ורה, חוצה נהר שלאורכו צומחים עצי מגנו וילדים שמוכרים צי'פס מבגנות. המסאות מטפסת בדרך הקשה בלב האנדים, טובלת את הרי סמה בדרכי הבוק, עד שנפול הלילה ועננים אפורים מכסים את הדרך. המסע מצי'קלין לואנקאמבה נמ' ש, במקרה הטוב, 12 שעות בארבו או על גל המסאות. משם מטפסים בסנדרים קטנים עם גלגלים שחר' קים, עמוסים במטען ואינדיאנים, לתוך ההרים. עוברים בתים קט' נים ושדות, מתגברים על מפולות בוק, מהליקים על-פני תהומות ומקץ ארבע שעות מגיעים לביתו של המכשף.

הבית אפל ומלא חיות מפותחות וצמחי היות. נכון, הוא נמצא מספיק רחוק. אבל לאחר השתתפות במסע לילי בו צלי' בים ומסכות וריוות קסודו, מתעוררים אל בוקר ולוח עם פרי' דות סרניות או סוסים רזים שעליהם צריך לתמשך לרכב. עכשיו יש צורך בשידורי המכשף, כדי להגיע אל הלוגנה הש' וחרת הנמצאת גבה בתוך ההרים. ארבע או חמש שעות רכיבה במשעולי בוק תלולים, עליות וירידות, על סוסים סרניים ופרדות עייפות, מביאים אותנו לכר' רשא ביצ'ה, שם קושרים את הבהמות לשלדים הנמוכים. עצים לא גדלים בגובה הזה. עוד קילומטר, ואנחנו על גדת הלוגנה. המים אפורים מקור, ההרים שחורים והשמים נמוכים מענ' נים לחים וקרים. ושמ, על גדת הלוגנה, תוקע המכשף את צלב' החרב, והשקס מתחיל. מסביב הכל אפור וקר. הגדה עטורה צל' סוכר, בשמים וטבק מעורב בלימון, אותו שואפים המכוש' פים לאפם. אחר כך משפירין עליהם המכשף מפיו טלוגי אלכר' וצל מבושמים והם צועדים וטובלים בלוגנה שמיימה קרים כק' ברת. תמום השקס פוסעים המכשפים אחרי המכשף בחורה הכי' תה, עייפים אך מותשים. כשפים טואנקאמבה.

המדבר הסורי: אום אל קוטיין

אום אל קוטיין נמצאת כשולי המדבר הסורי. הדרך למקום, הנבטת על הגבול הצפוני של ממלכת ירדן, יוצאת ממפרק, וער' ברת בתוך גוף של סלעי בולת שחורים. מצפון, בימים צלולים, מוחפת הביצה המושלגת והאיריה של ג'בל דרו. שפכי הבולת' הם חלק ממה שהיה המבין פלט בעבר.

הכביש הוצא ממפרק מדרחה והוא הכביש שלאורכו עובר צי' נור הנפט, ה"מיראפי' לייז", שהולכת לצידו תביא אותנו הי' שר' H2-H3 שבעיקר, למי שעוד זוכר את אתרי הסקאדים של מלחמת המפרץ.

אבל היבה לפני כן מתפצל כביש קטן לכיוון אום אל קוטיין - אם התנהג. האספלט מבוק, ובצירי הדרך יש בריכות בולת' ברות ורביעות מלאות במי שטפנות. הכפרים קטנים ושחורים' והבקר רועה בתוך עשב ידוק שרק מגביר את תחושת האיום שבאוויר. הצבע הכהה של הקרקע והגוף האלים ממלאים את הלב בתוגה, שגוברת והולכת ככל שמתקדם הרכב המבודד על הכביש הרוק.

מהכביש הקטן הזה מתפצל כביש נוסף, קטן ממנו, בדרך מר' נו, הפונה צפונה. הגבול הסורי נמצא בטווח עין. אין הבדל גדול בין שני צירי הגבול, רק הסכמה קולוניאלית בין צדדים לאנג' לים בראשית המאה. טייקסי'פיקו.

הכפר עצמו מורכב מאוסף של מבנים מפורזים. ערימות קש

מכוסות את הגגות והבתים בנויים מאבני בולת. חלקם התחתון נראה כאילו נבנה מזמן. השיטות בכפר מלא הפתעות. בהתחלה נראה כאילו מדרג בכפר נטוש. בתים ישנים ופרוצים משמר' שים מחסה לבהמות בימות הקור והשלג, האנשים מתכנסים בח' צרות. שקט שורר במקום.

אום אל קוטיין הוא כפר רחוק, שבו ישבה פעם, לפני כ' 2,000 שנה, אחת הקבוצות היותר מעניינות בהיסטוריה: פרישי ומאריס, יהודים מבבל, שהובאו על-ידי הדרוס ויושבו בגבולר' תיו. ביום עסקי הפרשים בחקלאות, ואת בתיהם בנו כך, שבקר' מה התחננה עמרו הסוסים, מוכנים לקריאה. בקומה העליונה התגוררו הפרשים.

סרירי היישוב העתיק נמצאים בכל מקום. בחלק מהבתים אפשר לגלות כתובות עתיקות של לגיונות רומאים, שירשו את הבתים לאחר שכבשו את החלק הזה של העולם.

זהו כפר מוזר. לא רק שהוא רחוק מכל יישוב או דרך רא' שית, הוא גם יוצר תחושה של צלילה בזמן, של נגיעה במקום שאי אפשר להגיע אליו, ושל נוכ' חות חזקה של מי שגרו פה לפני 2,000 שנה. אפילו התושבים הספר' רים שנראים בסמטאות הכפר נראים כאילו הם צאצאיהם הרחוקים. איש עוד לא חפר את עתיקות הכפר ואיש עוד לא ניסה לפענח את סודו. שירידה של פרישי ומאריס והלגיונות הרומאים פזורים בכל מקום.

בשמת ההיסטוריה שהצטננה מז' מן, בוכות הרוח המגיעה מג'בל דרו, הופכת בקיץ לשרקית - רור' חות מורחיות וחמות הנושבות מבטן המדבר הסורי.

צ'ילה: בקתה הגאוצ'וס

אחד המקומות השווים ביותר נמצא כל כך רחוק, שמי שגור' סע לשם הוא רק מי שנאמת רוצה להגיע למקום שבו הרוחות אינמות, מזג ואוויר קודר, אין אנשים והקרוצ'נים יורדים מהר' רים שקפא בתנחות מזויות של לבת. ובמקום הזה, הנקרא פארק הסוים דל פינה, שנמצא בדרום-דרום ארץ הפיורדים של צ'ילה, יש מספיק מרחב ללכת לאיבוד. ואין שם כלום. אפשר לרוג בנהר, לצוד כיור או להביא הכל - אוכל, שתיה וכן הוזה. אלא אם כן סוכך הנוסע על כך שגם במקום הנורח' הוא תצפה לו הפתעה.

דרכי העפר' של הפארק נגמרות מול הקרוצ'נים ומשם יוצ' אים משעלי' יער שמטפסים על פני מדרונות לחים והוצים את אפיק הנ' הים אפורים מקור, ההרים שחורים והשמים נמוכים מענ' נים לחים וקרים. ושמ, על גדת הלוגנה, תוקע המכשף את צלב' החרב, והשקס מתחיל. מסביב הכל אפור וקר. הגדה עטורה צל' סוכר, בשמים וטבק מעורב בלימון, אותו שואפים המכוש' פים לאפם. אחר כך משפירין עליהם המכשף מפיו טלוגי אלכר' וצל מבושמים והם צועדים וטובלים בלוגנה שמיימה קרים כק' ברת. תמום השקס פוסעים המכשפים אחרי המכשף בחורה הכי' תה, עייפים אך מותשים. כשפים טואנקאמבה.

המדבר הסורי: אום אל קוטיין

אום אל קוטיין נמצאת כשולי המדבר הסורי. הדרך למקום, הנבטת על הגבול הצפוני של ממלכת ירדן, יוצאת ממפרק, וער' ברת בתוך גוף של סלעי בולת שחורים. מצפון, בימים צלולים, מוחפת הביצה המושלגת והאיריה של ג'בל דרו. שפכי הבולת' הם חלק ממה שהיה המבין פלט בעבר.

הכביש הוצא ממפרק מדרחה והוא הכביש שלאורכו עובר צי' נור הנפט, ה"מיראפי' לייז", שהולכת לצידו תביא אותנו הי' שר' H2-H3 שבעיקר, למי שעוד זוכר את אתרי הסקאדים של מלחמת המפרץ.

אבל היבה לפני כן מתפצל כביש קטן לכיוון אום אל קוטיין - אם התנהג. האספלט מבוק, ובצירי הדרך יש בריכות בולת' ברות ורביעות מלאות במי שטפנות. הכפרים קטנים ושחורים' והבקר רועה בתוך עשב ידוק שרק מגביר את תחושת האיום שבאוויר. הצבע הכהה של הקרקע והגוף האלים ממלאים את הלב בתוגה, שגוברת והולכת ככל שמתקדם הרכב המבודד על הכביש הרוק.

מהכביש הקטן הזה מתפצל כביש נוסף, קטן ממנו, בדרך מר' נו, הפונה צפונה. הגבול הסורי נמצא בטווח עין. אין הבדל גדול בין שני צירי הגבול, רק הסכמה קולוניאלית בין צדדים לאנג' לים בראשית המאה. טייקסי'פיקו.

הכפר עצמו מורכב מאוסף של מבנים מפורזים. ערימות קש

מכוסות את הגגות והבתים בנויים מאבני בולת. חלקם התחתון נראה כאילו נבנה מזמן. השיטות בכפר מלא הפתעות. בהתחלה נראה כאילו מדרג בכפר נטוש. בתים ישנים ופרוצים משמר' שים מחסה לבהמות בימות הקור והשלג, האנשים מתכנסים בח' צרות. שקט שורר במקום.

אום אל קוטיין הוא כפר רחוק, שבו ישבה פעם, לפני כ' 2,000 שנה, אחת הקבוצות היותר מעניינות בהיסטוריה: פרישי ומאריס, יהודים מבבל, שהובאו על-ידי הדרוס ויושבו בגבולר' תיו. ביום עסקי הפרשים בחקלאות, ואת בתיהם בנו כך, שבקר' מה התחננה עמרו הסוסים, מוכנים לקריאה. בקומה העליונה התגוררו הפרשים.

סרירי היישוב העתיק נמצאים בכל מקום. בחלק מהבתים אפשר לגלות כתובות עתיקות של לגיונות רומאים, שירשו את הבתים לאחר שכבשו את החלק הזה של העולם.

זהו כפר מוזר. לא רק שהוא רחוק מכל יישוב או דרך רא' שית, הוא גם יוצר תחושה של צלילה בזמן, של נגיעה במקום שאי אפשר להגיע אליו, ושל נוכ' חות חזקה של מי שגרו פה לפני 2,000 שנה. אפילו התושבים הספר' רים שנראים בסמטאות הכפר נראים כאילו הם צאצאיהם הרחוקים. איש עוד לא חפר את עתיקות הכפר ואיש עוד לא ניסה לפענח את סודו. שירידה של פרישי ומאריס והלגיונות הרומאים פזורים בכל מקום.

בשמת ההיסטוריה שהצטננה מז' מן, בוכות הרוח המגיעה מג'בל דרו, הופכת בקיץ לשרקית - רור' חות מורחיות וחמות הנושבות מבטן המדבר הסורי.

אפגניסטן: רוסטוק

אסיה היא היבשת הגדולה מכול. יש כל כך הרבה מקומות רחוקים מכיכר היבשת. ההרים ירכ' גבוהים ומצאים שם, וכך גם כמה מהנהרות הגדולים ביותר. כל התרבויות החשובות התפת' חו באסיה וכמעט כל דבר חשוב (חוץ מהמין האנושי) נולד שם. ועדיין, ביבשת העתיקה הזאת, שהיא "העולם הישן", יש מקד'

מות שאפשר להגיע אליהם רק ברגל. מי שעשיר בקנה מידה מקומי - יכול לצרף אליו סוס או חמור, כדי לשאת את המטען או את האשה עם הילדים הקטנים. ברוב שטחי אפגניסטן אין דרכים. גם אין למדינה שום מוז' ייבות בגושא. דרך היא אמצעי תקשורת, כמו רדיו, טלוויזיה ועיתון. מה שנראה לאנשים שגרים בקרבת הים התיכון ובחל' קים גדולים של העולם כמובן מאלו - אינו ברור במרכז אסיה, שבה לרוב האנשים אין רדיו והכפר' השכן הוא במרחק של יום הליכה.

אפגניסטן אינה שונה בכך מצפון הודו, סאם, בוסן, הטייפיות הצ' פוניות של פקיסטן, כפרי הג'ונגל' הבורמי או קירגיזיה, קוזחסטן, מוג' גוליה או מערב סין בכפרים הקטנים הצמודים למדרונות ההרים.

רוסטוק הוא מקום שנמצא מעל עמק כל כך גבוה, שגובהו שווים מתחתיו שוטף בורם חום ותוקפני, עד שקשה להשוב על מקום מבודד ממנו. בחורף סוגר השלג את מעברי' ההרים ומקפא את הנהר. בסתיו ובאביב שטפנות הם עניין יר' מיומי ואז צריך לרלל על הגדה (במקום בו היא קיימת) כדי להימלט מהשיטפון. שיטפון ימול למשך כמה שעות, ולפעמים גם כמה ימים. מקומות רחוקים, מתברר, נתונים לפנעי מזג הא' וירר הריבה יותר ממקומות בהם המים זורמים על אספלט ומת' נקים למערכות כיוכ תת קרקעיות.

אבל נידחת היא סוג של אסליה, של הרגשה פנימית. תן לנוסע מבודד סלפון סלולארי או לווייני במקום הרחוק ביותר בעולם - והוא מרגיש ששוב יש לו שליטה על איטני השבע רק בגלל היכולת לרבר באמצעות לוויין עם מי שנמצא בארץ רתר' קה. התקשורת הווירטואלית חזקה מהפיסיקה. אני חושש שמסע' אני קיים?

אז בחשבון סופי, לא חייבים להרחיק משם עד קצה העולם. אפשר למצוא שכונה נידחת בפאריז, רחוב קטן ברומא או סימ' טה כפראז ולא לשמוע חרשות, לא לרבר עם אף אחד ולנתק מגע עם העולם שרוצה להיות בקשר ולדעת מה עושה הנשיא שלו ברגעיו הפרטיים ביותר.

הכותב הוא מחבר הדימן, "איזהב עץ קל חשברי", שיצא באחרונה ביוצאת הדין, ואשר עוללתו מתרחשת בפני

סיני, ג'בל חראות

סוף העולם

כדי ליהנות ממקום שאף תייר לא מגיע אליו, צריך שיהיה בו איזשהו קסם, או שיהיה כל כך רחוק ורפוק, שאי אפשר יהיה לעמוד בפניו: כפר בודד בלב

המדבר הסורי, הד בסני שאפילו הבדואים לא מכירים, או בקתה ציידים בין קרחונים ומגדלי סלע בדרום צ'ילה ■ מסע לפניות הנידחות בתבל

המדבר הסורי, אום אל קוטיין
צילומים: צור שינן